

Ralna

Мезън Марч

**ПОДАРТЪКЪТ
НА ПОРОЧНИЯТ
МИЛИАРДЕР**

Новела от трилогията "Порочен милиардер"

МЕГЪН МАРЧ
ПОДАРЪКЪТ НА ПОРОЧНИЯ
МИЛИАРДЕР

Превод: Ralna

chitanka.info

На вашето внимание представяме една бонус глава от поредицата „Порочен милиардер“, която авторката Мегън Марч направи специално за феновете на Крейтън и Холи, които умираха от любопитство да научат какво се случва с любимите им герои след края на тяхната книга. Насладете се на тази малка, сладка и порочна хапка!

КРЕЙТЪН

Беше странно да искам да удуша съпругата си. Обикновено, след сблъсък с жена ми, обичам да я прикова към леглото, да разкъсам жалкото парче плат, което тя нарича бикини и да ѝ напомня как точно умея да се справям с настроенята ѝ. Но този път е различно.

— В името на всичко свято Холи, ако още веднъж ми кажеш, че не ми позволяваш да ти подаря нещо за рождения ден, ще взема Роуз и няма да ти кажа къде отиваме... поне за четири часа.

Заплахите ми бяха изгубили част от силата си, след като станах баща, и човек би го забелязал, ако съдеше по начина, по който Холи сви рамене.

— Сериозно? Четири часа, Крей? Значи за точно толкова, колкото е нужно, преди тя отново да има нужда от мен? — Устните ѝ се разтвориха и тя се разсмя. — Такъв си бонбон сега. — Тя ми намигна, вдигайки дъщеря ни от креватчето ѝ. — Но не се тревожи, няма да казвам на никой, че вече не си страшния милиардер, за когото се омъжих.

Тонът ми стана смъртоносен.

— Най-добре внимавай с тази остроумна уста, съпруго моя, или ще ти намеря нещо по-добро, което да правиш с нея.

Тя покри ушичките на Роуз, преди да ме стрелне с поглед.

— Не ме заплашвай с приятно изкарване, особено като тя няма да се нахрани и да си легне в близките няколко часа. Не е като да можеш точно сега да изпълниш заплахата си. — С тези думи, тя ми обърна гръб и тръгна надолу по коридора на семейното крило, в дома ни в Нашвил. Докато се отдалечаваше, смеха ѝ ехтеше. — Не се тревожи, малкото ми момиченце. Тати говори за това, как ще ни дава ягоди и шампанско. Но за теб никакво шампанско... поне докато не навършиш четиридесет.

Нямаше как да не се усмихна на това.

Някак щях да я накарам да ми позволи да правя каквото си пожелае за рождения ѝ ден, следващата седмица. Отказвам да позволя

този ден да бъде нещо различно от невероятен. Защото тя е точно такава... невероятна.

* * *

От прага на новия ѝ офис, гледах съпругата си как пъхва молив в рошавия си кок и се завърта на стола си, за да погледне през панорамния прозорец към града, без да спира да говори дори за миг по време на конферентния си разговор. Нещо в това Холи да бъде Главен изпълнителен директор ми се виждаше адски секси, също като първият път, в който я видях на сцената. Тя обсебваше вниманието на тълпата, когато държеше микрофон в ръка и бе също толкова впечатляваща, докато се справяше с бизнес задълженията си.

Тя се обърна към мен и кимна с брадичка към вратата, а очите ѝ блеснаха щом ме забеляза да стоя там.

— Смятам, че ще успея да измисля нещо, което да задоволи всички страни. — Погледът ѝ се впи в колана на панталона ми. — Сега ми се налага да свършвам, затова нека оставим този разговор за следващата седмица.

Миг след това тя приключи разговора и аз влязох в офиса ѝ.

— Налага се да свършиш, а?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Едно момиче може да се надява. Все пак сбъднахме онази твоя фантазия, когато ти направих свирка под бюрото, по време на конферентния ти разговор с Азия.

— Ненаситница.

Както седеше на стола тя разтвори крака, а полата ѝ се плъзна нагоре по бедрата.

— Чувствай се поканен да върнеш услугата по всяко време.

Направих още една крачка към нея.

— Сега за това ли си фантазиращ? Аз, на колене пред теб?

Холи прехапа устни, преди да се ухили.

— Няма да го отрека.

— Кога е следващото ти обаждане.

Усмивката ѝ посърна.

— Мамка му, нямам такава.

— Е, тогава предполагам, че ще ни се наложи да сбъднем някои други фантазии. — Изминах последното разстояние, което бе останало между нас. — Изправи се и затвори очи. Изненадите за рождения ти ден започват сега.

Очите на Холи се разшириха.

— Какво? Мислех, че решихме днес да не правим нищо особено. Само вечеря у дома...

Поклатих глава.

— Заслужаваш повече и смятам да ти го дам.

— Но Роуз...

— ... е при Тана и Мик, и тяхната бавачка за през нощта. Уредил съм всичко.

— Без да ме попиташ?

Приковах я с поглед.

— Скъпа, кога съм те оставил с впечатлението, че ще започна да искам позволението ти за каквото и да реша да правя с теб?

— Милиардер командаджия — промърмори тя.

— И обожаваш това. Сега, изправи се!

Вероятността бе петдесет на петдесет дали ще ми се подчини, но изглежда днес бе щастливият ми ден, защото Холи се изправи на крака.

— Тя все още следва заповеди.

— Само защото се осланям на факта, че директният резултат от това ще бъде оргазъм. Гледай да не ме разочароваш...

Засмях се и измъкнах копринена превръзка за очи от джоба на самото си, вдигайки я във въздуха.

— Обещавам, че няма да бъдеш разочарована.

Очите ѝ отново се разшириха, но ги зърнах само за миг, защото ги покрих с превръзката, завързвайки я на тила ѝ. Вдишах аромата ѝ и притиснах устни към шията, където туптеше пулсът ѝ.

— Тази вечер си дори по-красива от онази първа нощ, в която реших, че ще бъдеш моя. Спомняш ли си как те отведох горе в хотелската стая и пих Бушмилс от котенцето ти?

Члена ми стана твърд само при спомена, а дишането на Холи се забърза.

— Спомням си.

— Тази нощ, ще създадем нови спомени.

ХОЛИ

О, Господи! Порочната уста на Крейтън никога не се проваляше. Сляпа съм зад тъмната коприна, но не ми се налага да го виждам, за да съм наясно с горещината, която се излъчва от него и пикантният аромат на един опасен мъж.

— Какво точно ще правим тази вечер?

Дъха му помилва ухото ми.

— Много скоро ще разбереш.

Зърната на гърдите ми се стегнаха почти болезнено. Откакто Роуз се роди, заниманията ни в спалнята бяха някак ограничени, а тези извън нея на практика не съществуваха. Не мога да лъжа... липсва ми и си го искам обратно. Освен това, много добре знам как да предизвиквам съпруга си.

— Мислиш, че тук можеш да даваш нареждания?

Ниското му ръмжене накара кожата ми да настръхне.

— Знам, че мога. — Усетих го как се раздвижва половин секунда преди да вдигне тялото ми във въздуха. — Ти си моя и очевидно е време да ти напомня какво значи това.

Споменът за това, как смучех члена му първата нощ във Вегас ме връхлетя толкова силно, че бикините ми станаха изгубена кауза. Тогавя бях изключително нервна около новия си съпруг, който едва познавах, и все пак неговата доминантност ме привличаше, макар по онова време да не осъзнавах защо. Сега, вече много по-добре разбирах всичко. И най-вече него.

И двамата имахме нужда от това. Отново да събудим връзката си. Да си припомним онова, което ни липсва от известно време.

Готова съм.

— Тогавя най-добре се залавяй за работа.

Минути по-късно, Крейтън ме плъзна да седна на това, което предполагам е задната седалка на лимузината му и нетърпението пламна в мен, като електричество през оголен проводник. Посегнах

към превръзката с намерението да я сваля, за да мога да го виждам, но ръцете му ме спряха.

— Няма да я сваляш, докато не ти дам позволение да го направиш.

Този негов тон... дрезгав и заповеднически... създаден да ме кара да се гърча от удоволствие.

Крей се раздвижи, а присъствието му до мен бе осезаемо, даже преди да сложи ръце на коленете ми.

— Ти разтвори краката си за мен в офиса си, но тази вечер предпочитам да изям котенцето ти, на задната седалка на лимузината. Да те накарам да крещиш толкова силно, че всички навън да те чуят. Тогавя всички ще знаят, че сладката им кънтри звезда е едно порочно момиче.

Пулсът ми забърза ритъма си и то не само от думите му, а и от дланите му плъзгащи се по вътрешната страна на бедрата ми. Един от пръстите му се потърка в копринените ми бикини.

— Подгизнала си за мен. — Раменете на Крейтън разтвориха бедрата ми и той вдиша аромата ми. — Сладкото ти котенце моли за мен. Чудя се колко ли време ще ми отнеме да те накарам и ти да ме молиш.

Едва сдържах стона, който се опита да се изплъзне от устните ми. Порочните му думи и начинът, по който плъзгаше пръста си по клитора ми, само с бикините ми като защитна преграда ме накара да се надигна леко към устните му.

— Побързай!

Зъбите му подръпнаха плата и аз си поех дълбоко дъх.

— Не изпълнявам ничии заповеди. Аз съм този, който ги дава. — С едно дръпване, той избута бикините ми на една страна. — Това прелестно котенце е само мое. Но няма да свършиш, докато не започнеш да ме молиш. Разбра ли ме, Холи? Иначе, ако не го направиш, ще те дръпна в скута си и ще напляскам задничето ти.

Гореща вълна премина през мен, сякаш някой бе отприщил огнена буря в тялото ми.

— Заплахите ти не ме плашат. — Гласът ми се повиши една октава, когато Крей плъзна един пръст в мен.

— Пробвай ме. И ще видим какво ще се случи.

И тогава яростната атака започна. Крейтън ме поглъщаше, езикът му се плъзгаше по плътта ми, докато пръстът му се тласкаше в мен, извивайки се, така че да докосне онази точка на удоволствието, на което той знаеше, че не бих могла да устоя. Устните му се увиха около клитора ми и ме засмука, и тогава нямаше какво да спре оргазъма ми или да ми попречи да изкреция името му, вкопчвайки се в косата му.

Цялото ми тяло потрепери, когато той се отдръпна от мен.

— Порочно момиче. Казах ти да ме помолиш. — Той тласна пръста в мен, карайки ме да изпитам такова удоволствие, че чак краката ми омекнаха, но скоро омаята от това започна да се стопява и се озовах просната напречно на скута му. Бях със задник във въздуха и пола омотана около кръста си, когато той сграбчи бикините ми и ги съдра, смъквайки ги от тялото ми.

Пляс. Първият удар върху дупето ми накара удоволствието, което бях изпитала да се умножи многократно. Той се държеше така, все едно съм негова собственост. Все едно ме притежава. И го обожавах, когато е такъв.

— Ще следваш ли правилата? Научи ли си урока?

Пляс.

Тази вечер се чувствах предизвикателно.

— Не. Може би трябва да продължиш да опитваш.

От гърдите му избоботи звук, който не можех да определя напълно, но вместо да плесне още веднъж дупето ми, грамадната длан на Крейтън го покри и започна да го масажира, успокоявайки парещата ми кожа, преди пръстите му да се промъкнат между бедрата ми и да проникнат в мен отзад.

Неочакваното движение ме накара да извия гръб и да започна да се гърча върху скута му, без да съм сигурна дали се опитвам да се отдръпна или да се притисна към него. Тялото ми бе спряло да изпълнява командите на мозъка ми и бе напълно под контрола на Крейтън.

— Ще свършиш отново за мен, но искам повече. По-силно. По-шумно. Името ми на устните ти.

Пръстите му се плъзнаха навън, покривайки женствеността ми, но палецът му... О, Господи. Палецът му закръжи около задния ми вход, който не бе докосван от месеци.

Напрегнах се и Крейтън го забеляза на мига.

— Да не би да си мислеше, че съм забравил за това перфектно задниче? Колко ще е стегнато, когато най-после се тласна в него? Мисля, че ще се наложи отново да подготвим тази малка сладка дупка, преди да си напълно готова за мен.

Палецът му се притисна там, но не проникна през стегнатия възел от мускули. Гърчех се в скута му и пръстите му се търкаха в клитора ми, докато оргазмът се надигаше в мен.

— Кажи ми го, Холи. Кажи, че искаш члена ми в задничето си. Кажи ми, че ти липсва колко порочно и прекрасно те кара да се чувстваш, когато притежавам всеки милиметър от теб.

— Ще ти кажа каквото пожелаеш. Моля те, просто ми позволи...

Пръстите му застинаха неподвижно за миг.

— Ще ми кажеш всичко, което пожелаеш... Хмммм. Ето сега това е страхотна оферта.

— Не спирай!

Той притисна и клитора, и входа на задника ми едновременно.

— Кое от двете? Къде ме искаш?

— Навсякъде!

— Тогава ми позволи да ти дам каквото пожелаеш за рождения ти ден. Без ограничения. Без правила.

Понякога, начина по който работеше ума на този мъж, нямаше никакъв смисъл.

— Добре. Каквото пожелаеш. Не ме е грижа.

— Добро момиче.

Той стисна клитора ми, между двата си пръста и засили натиска върху задния ми вход достатъчно, че ме доведе до оргазъм. Вика ми отекна в лимузината.

* * *

Не знам защо се изненадах, че щом Крейтън свали превръзката от очите ми, видях, че се намираме на частната самолетна писта на Карас Интернешънъл и самолетът ни чакаше. Обърнах се и погледнах Крей.

— Наистина? Наложително ли е?

Единственият му отговор бе усмивката, докато ме водеше нагоре по стълбите и в луксозно обзаведената кабина.

— Къде отиваме?

— Където реша да те заведа.

— Но Роуз...

Той вдигна един пръст и аз замълчах.

— Мислиш ли, че бих позволил нещо различно от това, за дъщеря ни да се погрижат по-малко от перфектното?

— Знам, но...

— Тя е добре. Обещавам ти. Сега, наслаждавай се, защото скоро ще стигнем до дестинацията си.

Самолетът едва бе излетял, когато кацнахме отново, и разпознах пистата и няколко метални сгради на летището.

Голд Хейвън. Родният ми град.

— Какво правим тук?

— Ще видиш. — Усмивката на Крейтън ми показва, че е планирал нещо и исках да знам какво е то.

Качихме се на колата под наем и той подкара надолу, към онова, което жителите на Голд Хейвън наричаха долната част на града. Очаквах да се насочи към старата къща на баба ми, която все още бе наша.

— С Бенър ли ще вечеряме? Знаеш, че обичам тази откачалка.

Крейтън нито потвърди, нито отрече.

Най-после стигнахме до квартала, който познавах през целия си живот, но сега в края на улицата, след пощата, стоеше масивна нова сграда.

Навън бяха паркирани куп коли, а пред входа се бе струпала тълпа от хора.

— Какво е това? Новият гараж на Логан? — Но това не беше така, тъй като новият му гараж стоеше на старото си място, с тази разлика, че сега бе три пъти по-голям, отколкото преди.

— Не. Погледни.

Каменната сграда имаше изписано име над масивните входни врати.

Роузмари Уикман Мемориал Къмюнити Център

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Какво си направил, Крей? — Гласът ми трепереше.

— Отдадох нужната почит на жената, която е отгледала най-удивителния човек, който някога съм срещал. Честит Рожден Ден, Холи.

Сълзи започнаха да се стичат по лицето ми и поклатих глава.

— Как го направи? Кога?

— Имам си начини.

Спряхме зад сградата, където близо до задната врата бе паркирал автобус за турнета.

— Какво става тук?

— Отварянето е днес, заедно с благотворителен концерт.

Крейтън паркира и ме измъкна от колата.

— Кой ще пее? Не съм готова...

— Целият ти екип е вътре и те чака. Заедно с Тана и Мик, при които е и Роуз.

— Какво?

Той вдигна ръка.

— Лично аз ги докарах, заедно с Роуз и бавачката. Всичко е наред.

— Чакай! Това е автобусът на Боун, нали?

Крейтън кимна.

— Да, заедно с приятеля му Зейн Фриско. Сега, нека влезем вътре. Шоуто започва след час.

* * *

Съпругът ми никога не спира да ме изненадва. Да ме шокира. Да ме кара да се влюбвам в него, отново и отново.

Цялата тази вечер бе нереална. Концерт в родния ми град, който разбрах, че е събрал над петдесет хиляди долара и всеки гостуващ артист бе заявил, че ще дари от себе си същата сума. Всички пари щяха да отидат в училището по изкуствата в Голд Хейвън и за музикалната му програма, които отчаяно се нуждаеха от помощ, и сега щяха да имат нужните средства за години напред.

Аз щях да изляза последна на сцената, което вероятно бе за добро, тъй като се наложи да ми оправят грима четири пъти тази вечер. Проклети сълзливи очи.

Излязох на сцената и всички присъстващи избухнаха във викове и аплодисменти. Присъстващите се изправиха на крака.

— Уау. Това е едно страхотно посрещане! Благодаря, Голд Хейвън! Невероятно щастлива съм, да бъда тук тази вечер, но трябва да призная, че заслугата за този невероятен проект не е моя. Един мъж направи всичко това възможно и аз съм благословена, че мога да го нарека свой. — Погледнах в страни от сцената. — Аплодисменти за Крейтън Карас!!!

Протегнах ръка в неговата посока и той пристъпи на сцената заставайки до мен, пред публиката.

Вместо да се обърне и да заговори към тълпата, тъй като думите му бяха предназначени за всички, той гледаше директно към мен.

— Ето точно тук грешиш, Холи. Всичко това е заради теб. Днес почитаме жената, която те е отгледала и града, който без да осъзнава, те постави на пътя ми. За това, винаги ще бъда благодарен, тъй като ти и дъщеря ни сте всичко за мен.

От тълпата се понесе дружно „Ауууу“, а грима ми отново бе в непосредствена опасност. Той целуна бузата ми и далеч от микрофона, така, че само аз да го чуя прошепна в ухото ми.

— Честит Рожден Ден, Холи. Благодаря ти, че направи живота ми толкова невероятен, колкото е в момента. Обичам те.

Щастливи сълзи изпълниха очите ми и вдигнах микрофона към устните си.

— Съжалявам момичета. Не може да го имате. Той е изцяло мой. Сега, кой иска да послуша малко кълтри музика?

Издание:

Автор: Мегън Марч

Заглавие: Подаръкът на порочният милиардер

Преводач: Ralna

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: новела

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; sladcheto

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10142>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.